

Ai Dè Xe Nghiêng

Truyện ngắn của Nguyễn Ngọc Hoa

Sau khi ăn tối với mấy người bạn Mỹ cùng tham dự hội nghị kỹ thuật điện, tôi trở về phòng khách sạn. Vừa mở cửa bước vào, tôi giật mình đứng khựng lại. Quái lạ, sao có tiếng đàn ông trong phòng? Tôi đánh liều bật đèn lên: Giọng nói của người giới thiệu chương trình cùng với tiếng nhạc êm dịu phát ra từ chiếc *ti-vi có ra-đi-ô* FM ở cuối phòng. Tôi cười thầm về cái tính hay quên bất chợt của mình khi thấy tấm khăn trải giường phẳng phiu đã được lật lên một bên, để lộ hai chiếc gối trắng phau mời mọc. Hai mẫu kẹo *sô-cô-la* bạc hà màu xanh nằm ngay ngắn trên mặt gối. Đó là thói tục chúc khách ngủ ngon của khách sạn: Buổi tối, nhân viên đi từng phòng, lật sẵn khăn trải giường, đưa kẹo bạc hà (ngậm trước khi đi ngủ), và mở nhạc lên cho khách.

Tôi chợt thấy bóng đèn nhỏ màu đỏ gắn vào chiếc điện thoại đặt trên bàn ngủ cạnh đầu giường chớp liên tục, báo hiệu có người gọi tới mà không ai trả lời nên để lại lời nhắn tin. Tôi nhấc điện thoại, quay số “không” (*zero*) gọi quầy tiếp khách khách sạn,

“Đây là *Ba Hoa* ở phòng số 1234. Cô có tin nhắn cho tôi?”

“Vâng, bà nhà gọi ông cách đây khoảng nửa tiếng đồng hồ và nhắn ông gọi về nhà.”

Không biết ở nhà có chuyện gì mà Quỳnh Châu lại gọi sớm cho tôi, thay vì đợi tôi gọi về trước khi đi ngủ như thường lệ của mỗi đêm đi công tác xa. Nàng cười hờn hờ ở đầu dây bên kia, “Số ông *dông* có sao Thiên mã, Thiên di chiếu mạng nên cặp chân đi như chim bay chuột chạy. Vậy mà em đâu có biết!”

“Cô vợ dễ thương không chi tiền điện thoại viễn liên để bàn về tử vi lý số *chớ*? Em đào đâu ra cái màn sao hạn lằng nhằng đó vậy?” tôi không còn lo lắng.

“Anh Bảo bên Toronto nói cho em biết chứ ai,” tôi nghe nàng cười giòn trong điện thoại, “*Ảnh* gọi để nhờ anh một chuyện.”

Bảo bạn tôi chủ trương tờ *Xxxx Việt*, một tạp chí đấu tranh tại Toronto. Tôi nóng lòng hỏi,

“Bảo *ăn cơm nhà vác ngà voi*, ngày đi làm kiếm sống, đêm và cuối tuần làm báo chống Cộng. Có chuyện gì quan trọng mà phải tốn tiền điện thoại viễn liên quốc tế gọi anh?”

“*Ảnh* vừa được tin báo *Nhân Dân* ở Hà nội và bọn Người Việt Đoàn kết tay sai Việt Cộng ở Gia Nã Đại khoe rùm beng việc Hà nội đề nghị UNESCO tôn vinh Hồ Chí Minh là vĩ nhân thế giới.” UNESCO là Tổ chức Giáo dục, Khoa học, và Văn hóa Liên hiệp quốc có trụ sở chính đặt tại Paris và văn phòng hay trung tâm trực thuộc ở nhiều quốc gia trên thế giới.

“Ông Hồ là kẻ đại gian đại ác tội nặng nhất trong lịch sử Việt nam, mà bây giờ phong lên làm vĩ nhân của hoàn cầu sao?” tôi hốt hoảng la lên.

“Anh Bảo biết chỒNG đi họp ở Palo Alto ở bắc California. Ngày mốt, sau khi chỒNG họp xong, một số nhân sĩ và học giả họp lại để bàn thảo cách chống lại đề nghị đó ở San Jose, chỉ cách chỒNG có 20 dặm Anh. *Ảnh* muốn cử chỒNG đại diện *Xxxx Việt* đến tham dự,” trước khi tôi kịp nói, nàng chặn đầu, “Em nhận lời *ảnh* giùm chỒNG rồi. *Mụ* vợ này cấp giấy phép cho chỒNG ở

thêm vài ngày để dự buổi họp và chơi với bạn, miễn là không được khen cô nào dễ thương bằng vợ là được.

Chỉ có trên dưới mười người hiện diện trong buổi họp San Jose. Một học giả lão thành giải thích cho tôi biết UNESCO có thông lệ tưởng niệm ngày sinh thứ 100, hay số chia chẵn cho 100, của nhân vật kiệt xuất của các nước hội viên, khi có lời đề nghị của các nước ấy. Ngày sinh chính thức của ông Hồ là 19 tháng Năm năm 1890. Vài ngày trước sinh nhật của ông năm nay (1987), Hà nội gửi văn thư tới Amadou Mahtar M'Bow tổng giám đốc UNESCO xin ghi vào chương trình nghị sự của Đại hội đồng (gồm đại diện tất cả các nước hội viên) khóa 24 nhóm họp vào tháng Mười Một đề nghị ghi tên ông Hồ vào danh sách danh nhân thế giới tưởng niệm ngày sinh nhật năm 1990.

Ông M'Bow người Senegal, một cựu thuộc địa Pháp ở Tây Phi mới độc lập năm 1958, được bầu làm tổng giám đốc UNESCO nhờ hậu thuẫn của các quốc gia mới thành lập ở Phi châu, và là người Phi châu da đen đầu tiên giữ chức vụ này. Dưới sự lãnh đạo của ông, UNESCO theo đuổi đường lối thân Cộng và đối kháng với Hoa kỳ và các nước tây phương, khiến Hoa kỳ và Anh lần lượt rút chân khỏi UNESCO năm 1984 và 1985.

Tâm trạng mọi người trong buổi họp San Jose vừa bi quan vừa bi thương. Chống lại đề nghị của Hà nội chẳng khác gì *châu chấu đá xe*. “Châu chấu” là tập thể kiêu bào người Việt rời rạc mà ai nấy đều phải vật lộn với cuộc sống cơm áo hàng ngày, tâm huyết có thừa, nhưng thấp cổ bé miệng và không có phương tiện hữu hiệu để truyền đạt nguyện vọng đến UNESCO. “Xe” là cả bộ máy chính quyền quốc gia của Hà nội với sự hỗ trợ của thế giới Cộng sản. Nhưng chúng tôi chỉ có độc nhất một lối đi: đoàn kết chặt chẽ, nhất định tiến tới, và cố gắng hết sức mình.

Đại hội đồng UNESCO thông qua quyết nghị tôn vinh ông Hồ là “anh hùng giải phóng dân tộc và danh nhân văn hóa Việt nam,” theo đó UNESCO sẽ trợ cấp ngân khoản để ấn hành tranh ảnh và sách báo nói về sự nghiệp giải phóng và văn hóa của ông và tổ chức lễ sinh nhật 100 năm tại trụ sở UNESCO Hà nội. UNESCO cũng sẽ tổ chức lễ kỷ niệm tại trụ sở Paris với sự tham dự của ban giám đốc UNESCO và đại diện chính phủ Pháp và thị xã Paris.

Ngay sau khi quyết nghị được phổ biến, cộng đồng người Việt tại Paris họp lại và thành lập Ủy ban Tố cáo Tội Ác Hồ Chí Minh (“UBTCTAHCN”) để yêu cầu hủy bỏ, hay ít nhất là vô hiệu hóa, quyết nghị ấy. Báo chí chống Cộng, như tờ *Xxxx Việt*, trên thế giới tích cực kêu gọi kiêu bào viết thư cho UNESCO phản đối danh nghĩa “nhà giải phóng dân tộc” của Hồ Chí Minh. Kết quả là hơn hai chục ngàn bức thư gửi đến vạch trần tội ác ông Hồ từ khi nắm chánh quyền ở miền Bắc: phong trào cải cách ruộng đất, vụ Nhân văn Giai phẩm, cuộc chiến tương tàn Bắc - Nam, vụ thảm sát Mậu Thân (1968) ở Huế, v.v., và tội ác của chế độ Cộng sản sau năm 1975 ở miền Nam: tập trung cải tạo, đánh tư sản mại bản, đổi tiền để ăn cướp, đày dân đi kinh tế mới, gây ra thảm nạn vượt biển, v.v.

UBTCTAHCN truy tìm tài liệu chứng minh mọi giai thoại thần thánh hóa ông Hồ do Hà nội đưa ra là hoàn toàn bịa đặt. Thí dụ, ông theo Cộng sản không phải vì lý tưởng cách mạng mà vì miếng cơm manh áo. Ngày còn nhỏ, ông theo học trường Quốc Học Huế đến lớp ba thì bị đuổi

học. Thử làm nghề dạy học tư một thời gian mà không đi tới đâu, ông làm đơn gửi vị toàn quyền người Pháp kể lể công lao của cha ông đối với triều đình Huế và cầu xin đặc ân cho vào học trường Hậu bổ Hà nội là trường đào tạo công chức người Việt cho bộ máy hành chính thuộc địa. Đơn không được cứu xét vì ông thiếu điều kiện học vấn. Ông Hồ tìm đường sang Pháp tha phương cầu thực bằng cách xin làm việc vặt trên một chiếc thương thuyền để được ăn uống và đi tàu miễn phí, và bị Cộng sản Pháp dụ dỗ và gửi sang Nga sơ huấn luyện.

Ngoài ra, UBCTAHCN tìm thấy trong những văn kiện do chính ông Hồ viết và khai báo có cả thấy năm ngày sinh khác nhau. Điều này cho thấy sự trí trá của Hà nội và giúp ủy ban thuyết phục UNESCO không chấp nhận ngày 19 tháng Năm là sinh nhật ông Hồ.

Để chứng minh thành tích văn hóa của ông Hồ, Hà nội đưa ra tác phẩm *Ngục Trung Nhật Ký* (Nhật ký trong tù) gồm 134 bài thơ Đường luật bằng chữ Hán và nói do ông sáng tác. Học giả Lê Hữu Mục, nguyên giáo sư Đại học Văn khoa và Đại học Sư phạm Sài gòn, liền viết cuốn *Hồ Chí Minh không phải là tác giả Ngục Trung Nhật Ký* chứng minh các bài thơ ấy không thể do ông Hồ viết. Ông là kẻ đạo văn.

Để thành tích ông Hồ *xôm tụ* hơn, Hà nội công bố Trần Dân Tiên, tác giả cuốn *Những mẩu chuyện về đời hoạt động của Hồ Chủ tịch*, chính là ông Hồ. Đó là cuốn sách ca tụng và tôn sùng ông được Việt Cộng in tới in lui cho toàn dân học tập từ năm 1954. Ngoài hành vi quái gở của ông là giả danh người khác để viết sách tự tăng bốc mình lên tận chín tầng mây, mỗi trang *Những mẩu chuyện* đều chứa chuyện kể khoác lác và có khi rất vô lý. Thí dụ, ông vận dụng trí sáng tạo *phịa* ra một kiểu chống lạnh lý kỳ lúc sống ở Paris:

Về mùa đông lạnh, mỗi buổi sáng trước khi đi làm, ông để một viên gạch vào lò bếp của khách sạn. Chiều đến, ông lấy viên gạch ra, bọc nó vào trong những tờ báo cũ, để xuống nệm cho đỡ rét.

Viên gạch để vào bếp cả ngày có thể lên đến 400°C; giấy báo nào bọc nó mà không cháy, và khi để xuống nệm, làm sao nệm không cháy khét và thân hình không bị phỏng?

Trong *Những mẩu chuyện*, ông Hồ thuật lại chuyện đổi tên thành Nguyễn Ái Quốc để lén vào cảnh giới Hương Cảng thuộc địa Anh rồi bị cảnh sát bắt giam. Ông xuýt xoa, ở trong tù mà “*cả đời chưa bao giờ Nguyễn được ăn uống sung sướng như thế này.*” Ra tòa, ông được luật sư cãi thí Francis Henry Loseby bào chữa trắng án, nhưng bị yêu cầu rời khỏi Hương Cảng. Ông Loseby không chịu, kháng án lên tòa án của hoàng đế Anh ở Luân Đôn, và ông Hồ không bị trục xuất, *Ông Nguyễn may được có sự giúp đỡ của một luật sư Anh rất tốt, ông Lu-dơ-bai.*

Với vốn liếng tiếng Anh ba chóp ba nháng, ông Hồ phiên âm “Loseby” thành *Lu-dơ-bai*; lỗi lầm ấu trĩ này anh dũng đi vào sử sách miền Bắc. Năm 1990, Hà nội khánh thành viện Bảo tàng Hồ Chí Minh trong đó có khu triển lãm về quãng đời ông được ân nhân Loseby cứu giúp. Ông Loseby mất năm 1967 nên người con duy nhất của ông là cô Patricia Loseby đang làm luật sư cãi thí như cha ở Hương Cảng được mời sang tham dự. Người tây phương tối kỳ chuyện đọc sai tên họ người khác nên khi nhân viên viện bảo tàng xướng danh ông sai bét – *Lu-dơ-bai*, Patricia giận dữ phản đối,

“Tên (họ) cha tôi không phải đọc như thế. Phải nói cho đúng là *Lô-dờ-bi*.”

Lãnh đạo Việt Cộng không thể để lộ cho dân chúng biết *Bác Hồ* là kẻ dốt nát nên dờ trò bịp bợm sai một anh thợ sãi Anh văn lên “đài” giải thích với công chúng. Anh này *muối mặt* lý luận một cách ngu xuẩn,

“‘Loseby’ gồm hai chữ ‘lose’ (*lu-dơ*) là động từ nghĩa là mất hay không còn, và ‘by’ (*bai*) là giới từ nghĩa là gần hay cạnh. Ghép với nhau phải đọc là *Lu-dơ-bai*. Cô Patricia đọc *Lô-dờ-bi* là sai.”

* * *

Gió đổi chiều trước khi thập niên 1980 chấm dứt: Tổng giám đốc UNESCO mới là Federico Mayor Zaragoza người Tây Ba Nha đã thay đổi chính sách thân Cộng của vị tiền nhiệm. Thêm vào đó, quan điểm về Cộng sản của thế giới thay đổi hoàn toàn khi thấy số người Việt liêu chết vượt biên lên đến cả triệu người, chưa kể vô số thuyền nhân bỏ mình trên biển cả, và nhất là sự sụp đổ của chế độ Cộng sản ở Nga và các nước Đông Âu. UNESCO chấp nhận bằng chứng về tội ác và về sự bịp bợm của ông Hồ do khiếu nại và UBTCTAHCN đệ trình. Trước ngày 19 tháng Năm năm 1990, UNESCO mời ủy ban đến và cho biết đã quyết định không thi hành quyết nghị và sẽ không thực hiện thủ tục tôn vinh, nhưng không hủy bỏ quyết nghị. Vì như thế sẽ phải đợi ba năm nữa, khi Đại hội đồng (năm năm họp một lần) tái nhóm, và thủ tục sẽ rất phiền toái.

Tiếp theo, UNESCO thông báo cho Hà nội biết là UNESCO sẽ không tài trợ việc tưởng niệm ngày sinh nhật thứ 100 của ông Hồ và sẽ không tổ chức hay tham dự lễ kỷ niệm đó tại trụ sở UNESCO ở Paris hay nơi nào khác. Nếu phía Hà nội muốn tự tổ chức thì phải thuê một cái phòng nhỏ của trụ sở UNESCO, nhưng không được xưng danh UNESCO, và thiệp mời phải ghi “mời tham dự văn nghệ” và không được in hình ông Hồ hay ghi “lễ sinh nhật Hồ Chí Minh và nhà văn hóa.”

Hà nội bị vỡ mặt. Ông Hồ đã không được UNESCO tôn vinh mà còn bị “bọn phản động” ở nước ngoài vạch mặt cho toàn thế giới biết là kẻ vô học gian dối và tên đồ tể khát máu hàng đầu trong lịch sử. Ấy gọi là,

*Nực cười châu chấu đá xe,
Tưởng rằng chấu ngã ai dè xe nghiêng.*

Nguyễn Ngọc Hoa

Ngày 12 tháng Mười, 2022